

UZASADNIENIE

A. N. została obwiniona o to, że w dniu 30 marca 2021 r. około godz. 14:20 w W. przy ul. (...) na terenie placówki medycznej Feniks (...) nie stosowała się do obowiązku zakrywania ust i nosa przy pomocy maseczki, **tj. o czyn z art. 116 § 1a Kodeksu Wykroczeń w zw. z § 25 ust. 1 pkt. 2 lit. d Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. 2020 poz. 512 z późn. zm.)**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2021 roku około godziny 14:20 do budynku placówki medycznej Feniks (...) przy ul. (...) w W. weszła A. N., która towarzyszyła matce. W rejestracji otrzymała maseczkę medyczną z prośbą o wymianę tej, którą miała na twarzy – koronkowej. Nie uczyniła tego, lecz udała się na pierwsze piętro, gdzie została ponownie poproszona przez pracownika przychodni o wymienienie maseczki na medyczną, którą jej chciał wręczyć. A. N. nie zastosowała się do prośby, więc została poinformowana, iż zostanie wezwana Policja. A. N. zignorowała to ostrzeżenie, po chwili do kobiety podszedł dyrektor przychodni (...), który wyprosił ją z budynku przychodni. Na miejsce zdarzenia przybył patrol interwencyjny, kobieta miała już wówczas włożoną pod maskę gązę.

Stan faktyczny w zakresie istotnym dla sprawy był bezsporny: wyjaśnienia oskarżonej, zeznania J. K. (k. 41-42) i M. J. (k. 41), treść notatek urzędowych (k. 1, 6), oświadczenie (k. 2), monitoring (k. 3), zdjęcia z monitoringu (k. 4-5) nie pozostawały w sprzeczności.

Obwiniona w toku czynności wyjaśniających **nie składała wyjaśnień**. W postępowaniu przed Sądem **nie przyznała się**, wskazując, że była w maseczce tzw. firance (wyjaśnienia obwinionej k. 33). Na rozprawie w dniu 15.02.2022 r. zakwestionowała zasadność noszenia maseczek przez zdrowych ludzi, jak i wyraziła wątpliwości co do legalności wprowadzenia obowiązku noszenia maseczki w drodze rozporządzenia, a nie ustawy. Potwierdziła, iż miała maseczkę koronkową, uszytą z dwóch pasków koronki (k. 42-43).

Sąd nie podzielił przekonania obwinionej, iż jej zachowanie nie stanowiło wykroczenia.

Obwiniona dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia z art. 116 § 1a k.w., gdyż nie przestrzegwała nakazu określonego w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi: nie zakrywała prawidłowo ust ani nosa przy pomocy maseczki, nosiła bowiem maseczkę koronkową.

Stanowisko obwinionej, kwestionujące możliwość wprowadzenia obowiązku zasłania ust i nosa za pomocą maseczki w drodze rozporządzenia, a nie ustawy było uzasadnione, ale wyłącznie do dnia 28 listopada 2020 r. włącznie. W obowiązujących do tej daty uregulowaniach żadne znamię właściwego czynu zabronionego nie zostało określone w ustawie, lecz w akcie podustawowym, do którego odsyła. Ustawodawca nie stypizował wówczas w przepisie rangi ustawowej zabronionego zachowania przez podanie zestawu znamion, lecz odesłał do innych przepisów zawierających w tej mierze szczegółowe unormowania. Chodzi tu wyłącznie o przepisy porządkowe wydane z upoważnienia ustawowego. (por. wyr. TK z 8.7.2003 r., P 10/02, OTK-A 2003, Nr 6, poz. 62; P. Kozłowska-Kalisz, w: M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2009, s. 197). Zgodnie natomiast z art. 116 § 1a k.w. (który wszedł w życie z dniem 29 listopada 2020 roku) karze grzywny albo karze nagany podlega ten, kto nie przestrzega zakazów, nakazów, ograniczeń lub obowiązków określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. W chwili czynu na obszarze całego kraju obowiązywał stan epidemii. Stan ten został wprowadzony na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 491), które to rozporządzenie zostało wydane w oparciu o upoważnienie ustawowe wynikające z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1069). Jednocześnie, w związku z wprowadzonym stanem epidemii, w oparciu o upoważnienie wynikające z art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-13 cytowanej już ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz

zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 512 z późn. zm.). W § 25 ust. 1 pkt 2 d ww. rozporządzenia ustanowiony został nakaz zakrywania **przy pomocy maseczki** ust i nosa w miejscach ogólnodostępnych, w tym w budynkach użyteczności publicznej przeznaczonych na potrzeby opieki zdrowotnej. Oznacza to, iż wszystkie osoby na terenie kraju (niezależnie od tego, czy mają świadomość, że cierpią na schorzenia związane z (...), czy nie mają takiej świadomości, czy też są w pełni zdrowe) mają taki obowiązek jeżeli przebywają w ww. miejscach. Przy czym, począwszy od 29 listopada 2020 r. wątpliwości nie może już budzić umocowanie do ustanowienia takiego nakazu, gdyż od tego dnia do art. 46 b ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi dodany został pkt 13 przewidujący możliwość ustanowienia w rozporządzeniu nakazu zakrywania ust i nosa, w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu.

A. N. pomimo tego, że przebywała w przychodni lekarskiej, czyli w miejscu ogólnodostępnym takim jak budynek użyteczności publicznej przeznaczony na potrzeby opieki zdrowotnej, nie stosowała się do nakazu zakrywania przy pomocy maseczki ust i nosa, a nie zachodził żaden wyjątek w tym zakresie. Tym samym wyczerpała swoim zachowaniem dyspozycję art. 116 § 1a kw. Należy podkreślić, że maseczka koronkowa nie spełnia funkcji maseczki, bowiem z uwagi na ażurową strukturę nie zasłania ust i nosa zgodnie z przypisanym jej celem.

Wymierzając obwinionej karę grzywny w wysokości 600 złotych, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 33 kodeksu wykroczeń. Czyn ten jest skierowany przeciwko zdrowiu. **Zachowanie obwinionej było niewątpliwie podjęte umyślnie w zamiarze bezpośrednim, miało wręcz charakter demonstracyjny**. Ponadto nie miała maseczki, znajdując się w pobliżu innych osób, co jest społecznie szkodliwe w stopniu znacznym. Obwiniona nie stosowała nakazanych prawem środków ostrożności w przychodni lekarskiej tzn. w miejscu, którego celem jest ochrona zdrowia, a nie narażanie osób, które w nim przebywają na jego utratę lub pogorszenie. Obwiniona miała niewątpliwie świadomość, iż dopuszcza się zachowania niezgodnego z prawem, bowiem w chwili interwencji Policji koronkowa maseczka została już przez nią uszczelniona gazą. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny jest sprawiedliwa, spełni swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest adekwatna do okoliczności popełnienia przypisanego jej czynu, do stopnia jego społecznej szkodliwości oraz do stopnia winy obwinionej.

Sąd obciążył obwinioną kosztami postępowania, nie znajdując podstaw do zwolnienia jej od nich. Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w w zw. z art. 118 § 1 i 2 k.p.w Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa następujące kwoty:

- **100 złotych** tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania na podstawie art. 118 § 1 i 4 k.p.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 118, poz. 1269),

- **60 złotych** tytułem opłaty (art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- **20 złotych** tytułem zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających ustaloną na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 22 grudnia 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467).

Wysokość kosztów nie jest duża i w ocenie Sądu obwiniona ma możliwość ich uiszczenia, a koszty te są tylko i wyłącznie wynikiem zachowania obwinionej, nie można w tym stanie rzeczy oczekiwać, że ogół społeczeństwa, w tym osoby, które przestrzegają nałożonych na nich obowiązków, ze swoich podatków będą ponosić konsekwencje finansowe zachowania obwinionej.